

Miért nem szép?

A vasárnap délután elhangzott rádióműsor címe és a programhoz fűzött előzetes tájékoztató kissé félrevezetett. Kiderült ugyanis, hogy a hangsúly ebben az adásban is a szép megmagyarázására esett, s hogy a beígért közreműködők közül Würtz Ádám — a képzőművészet képviselője, s mint ilyen, bizonyára a témában tapasztalt — kimaradt.

Érdekes harminc percet hallhattunk, melyet nagyobb részét az Eörsi Istvánnal felvett beszélgetés tesz emlékezetessé. A költő élvezetesen és közérthetően, a példák fényével világította meg a művészi szépség problémáit. Kiderült, hogy a szépség fogalma meghatározatlan, bizonyos harmóniára áhítunk mindannyian, valami vonzóra vagy találóan szépre, igazra. Ma az igazságok dúltak, torzak, ziláltak. A művészet egyik célja az egyéni és a közösségi sors összhangjának megteremtése. Voltak rút korszakok, midőn az igazít szépségpótlékokkal helyettesítették, ez az egyik oka, hogy e

pótlékokon felnőtt nemzedékek oly nehezen barátkoznak a valódi széppel.

Az ifjú rendező, Szurdi Miklós a szép kifejezhetetlenségéről szólt. A szépet nehéz kimondani, úgy beszélünk róla: fanyar, furcsa, izgalmas, korszerű — vagyis kifejezzük, hogy hatott ránk, hogy jólesően melengetett, megrikatott, megnevetett.

Kállai Ferenc így határozta meg a fogalmat: szép, ami őszinte. Ma, amikor az őszinte és az egyszerű is bonyolultabb lett, a színháznak az is feladata, hogy a valóságot valódin mutassa.

A három beszélgetésből elgondolkoztató kép kerekedett ki. S bár a szerkesztő törekvése nyilvánvaló és dicséretes volt, mégis megkérdőjelezhetjük az adás célját. A műsorra tűzés időpontját tekintve ugyan népszerű programnak szánhatták, a megvalósítás azonban nem ezt bizonyította. Belementünk egy labirintusba, melyből csak a valóban jól képzetek találhattak kiutat.